

Beshalach בְּשַׁלַּח *When he sent*

Shemot/Exodus 13:17-17:16

This week's parasha has been called "The Parasha of the Journey." Last week the Israelites left Egypt, and next week's parasha will have them arriving at Mt. Sinai. They will stay there at Mt. Sinai until Bemidbar (Numbers) 10. Thus this week we are in that very interesting time frame of the seven weeks between Passover and the giving of the Torah, known as "the counting of the omer."

The nation's journey to Sinai appears in a simple chiasmic structure:

- A. Threat posed by Egypt
- B. Discontent over water at Marah
- C. Request for food at Sin, includes the giving of the manna
- B. Discontent over water at Rephidim
- A. Threat posed by Amalek

The center event (C) in our chiasmic contains by far the most details in the text. There are several literary parallels between the giving of the manna and the Passover sacrifice which I would encourage you to search out on your own.

The first thing that is addressed in our parasha is the choice of the route:

Shemot 13:17 Then it came to pass, when Pharaoh had let the people go, that Elohim did not lead them by way of the land of the Philistines, although that was near; for Elohim said, "Lest perhaps the people change their minds when they see war, and return to Egypt." 18 So Elohim led the people around by way of the wilderness of the Red Sea. And the children of Israel went up in orderly ranks out of the land of Egypt.

Why did Elohim not choose the shortest route to Canaan? Why would He be concerned about war with the Philistines or anyone else for that matter? The fact is they would soon encounter war with Amalek, the hated adversary of Israel. Some of the rabbis teach that Elohim wanted to avoid having Israel engage in war while they were still very close to Egypt, since they may become fearful and turn back as verse 17 indicates. On the other hand, once they had entered a certain distance into the wilderness, they would be too far away from Egypt and less tempted to return.

But why would the Israelites even think of returning to Egypt? Egypt was the place where they cried out in bondage. The problem was, psychologically, they were still a nation of slaves. They were not yet prepared to fight any battles. What if they were defeated and subjugated by an even crueler nation than Egypt? So the detour was meant to strengthen them so that they would have time to become a nation capable of fighting for their existence.

Beshalach בְּשַׁלַּח *Toen hij zond*

Shemot/Exodus 13:17-17:16

De parasha van deze week wordt "De parasha van de reis" genoemd. Vorige week verlieten de Israëlieten Egypte, en de parasha van volgende week zal over hun aankomst bij de berg Sinai gaan. Zij zullen daar bij de berg Sinai blijven tot Bemidbar (Numeri) 10. Wij zijn deze week dus in dat zeer interessante tijds kader van de zeven weken tussen Pascha en het geven van de Torah, bekend als "de Omertelling."

De reis van de natie naar Sinai komt te voorschijn in een eenvoudige chiasmische structuur:

- A. Bedreiging die door Egypte wordt gevormd
- B. Ontevredenheid over water in Marah
- C. Vraag om voedsel bij Sin, omvat het geven van het manna.
- B. Ontevredenheid over water in Rephidim
- A. Bedreiging die door Amalek wordt gevormd

De centrumgebeurtenis (C) in ons chiasme bevat veruit de meeste details in de tekst. Ik zou u willen aanmoedigen om de verscheidene literaire parallellen tussen het geven van het manna en het Pascha offer zelf te onderzoeken.

Het eerste ding waarover onze parasha gaat, is de keuze van de route:

Shemot 13:17 Toen gebeurde het, wanneer Farao het volk had laten gaan, dat Elohim hen niet leidde langs de weg van het land van de Filistijnen, hoewel die dichtbij was; want Elohim zei: "Opdat het volk misschien niet van gedachten verandert wanneer het oorlog ziet, en naar Egypte terugkeert." 18 Dus leidde Elohim het volk rond via de wildernis van de Rode zee. En de kinderen van Israël gingen in ordelijke rangen op uit het land van Egypte.

Waarom koos Elohim niet de kortste route naar Kanaän? Waarom zou Hij bezorgd zijn over oorlog met de Filistijnen of een ander om die reden? Het feit is zij spoedig oorlog met Amalek zouden hebben, de gehate tegenstander van Israël. Enkele rabbijnen onderwijzen dat Elohim wilde vermijden dat Israël in oorlog betrokken raakte terwijl zij nog zeer dicht bij Egypte waren, aangezien zij bevreesd kunnen worden en terugkeren zoals vers 17 aangeeft. Anderzijds, van zodra zij een zekere afstand in de wildernis waren ingegaan, zouden zij te ver weg van Egypte zijn en minder verleid om terug te keren.

Maar waarom zouden de Israëlieten er zelfs maar aan denken van naar Egypte terug te keren? Egypte was de plaats waar zij in slavernij het uitschreeuwden. Het probleem was psychologisch, zij waren nog steeds een natie van slaven. Zij waren nog niet voorbereid om een veldslag uit te vechten. Wat als zij werden verslagen en door een nog wrede natie dan Egypte werden onderworpen? Zo moest de omweg hen versterken zodat zij tijd zouden hebben een natie te worden, geschikt om voor haar bestaan te vechten.

Rav Yoel Bin-Nun expands on this reason for a detour. At this time Egypt's kingdom and power extended all the way to and included some of Canaan:

“...the exodus from Egypt was carried out with Pharaoh's agreement and approval...the route through the land of the Philistines was an imperial, military road under Egyptian control....If Israel were to journey on the road of the land of the Philistines it would have demonstrated obedient, friendly behavior towards Pharaoh, and recognition of his continued patronage. At the border they would present Pharaoh's stamp of approval, and likewise at every fortress along the way. The commanders of the Egyptian army would salute and open the barrier, and then report to Pharaoh that his subjects, the Israelites, had passed through by his license. The Israelites would likewise dispatch appropriate letters of thanks....Were they to have left Egypt in this manner, Pharaoh would never have pursued them. He would give them the mountain regions of Canaan and make them his agents, representatives of his sovereignty there. At the approach of war the nation would forfeit its independence and ‘return to Egypt’ – to behave like subjects of Pharaoh's patronage.”

This explains why passing through the land of the Philistines was not the right way for the Israelites to enter the Promised Land. They were still somewhat enslaved to Egypt (symbolic of this world) and still giving Pharaoh some of the credit for “letting them go.” When we get to the Promised Land it will be all because the Father has arranged it, and not because of any “deals” or “compromises” we make with the world. He wants ALL the credit for acting on behalf of His people.

All of a sudden, the drama of the exodus is interrupted with an account of the bones of Yosef (Joseph):

Shemot 13:19 And Moshe took the bones of Yosef with him, for he had placed the children of Israel under solemn oath, saying, “Elohim will surely visit you, and you shall carry up my bones from here with you.”

Let's take a moment to look at the differences between Moshe and Yosef:

- Yosef begins within the family of Jacob/Israel and moves outside of it as he rises to power in Egypt
- Moshe begins as a Prince of Egypt and moves into the family of Israel when he challenges the Egyptians
- Yosef brings the children of Israel back to Egypt
- Moshe takes the Israelites out of Egypt
- Yosef gives all his wisdom and energy to Egypt
- Moshe gives all his wisdom and energy to the Israelites

Rav Yoel Bin-Nun weidt over deze reden voor een omweg uit. In die tijd breidden het koninkrijk en de macht van Egypte steeds verder uit en omvatte een deel van Kanaän:

„...de uittocht vanuit Egypte werd uitgevoerd met Faraos akkoord en de goedvinden... de route door het land van de Filistijnen was een keizerlijke, militaire weg onder Egyptische controle....Als Israël zou reizen langs de weg van het land van de Filistijnen zou het onderdanig, vriendschappelijk gedrag t.o.v. de Farao getoond hebben, en erkenning van zijn voortdurende bescherming. Zij zouden het zegel van Faraos goedkeuring voorleggen bij de grens en ook bij elke vesting langs de weg. De bevelhebbers van het Egyptische leger zouden groeten de grens openen, en dan aan Farao rapporteren dat deze onderdanen, de Israëlieten, met zijn vergunning waren doorgegaan. De Israëlieten zouden eveneens gepaste brieven van dank sturen.... Hadden zij Egypte op deze wijze verlaten, zou Farao hen nooit achtervolgd hebben. Hij zou hen de berggebieden van Kanaän geven en hen daar tot zijn agenten, vertegenwoordigers van zijn soevereiniteit maken. Bij een op handen zijnde oorlog zou de natie haar onafhankelijkheid verbeuren en ‘tot Egypte terugkeren’ - om zich als onderworpenen aan Faraos bescherming te gedragen.“

Dit verklaart waarom door het land van Filistijnen gaan voor de Israëlieten niet de juiste manier was om het Beloofde Land in te gaan. Zij waren nog enigszins verslaafd aan Egypte (symbool voor deze wereld) en Farao nog wat vertrouwen aan het schengen voor “hen te laten gaan.” Wanneer wij tot het Beloofde Land komen zal het helemaal zijn omdat de Vader het heeft geregeld, en niet wegens “akkoorden” of “compromissen” die wij met de wereld maken. Hij wil ALLE vertrouwen voor het optreden namens Zijn volk.

Plotseling wordt het drama van de uittocht onderbroken met een verslag over de beenderen van Yosef (Joseph):

Shemot 13:19 En Moshe nam de beenderen van Yosef met zich, want hij had de kinderen van Israël onder plechtige eed geplaatst, zeggend: “Elohim zal u zeker bezoeken, en u zult mijn beenderen van hier met u opvoeren.”

Laten we even naar de verschillen tussen Moshe en Yosef kijken:

- Yosef begint binnen de familie van Jacob/Israël en verlaat ze terwijl hij in Egypte machtig wordt
- Moshe begint als Prins van Egypte en gaat op in de familie van Israël wanneer hij de Egyptenaren uitdaagt
- Yosef brengt de kinderen van Israël terug naar Egypte
- Moshe leidt de Israëlieten uit Egypte
- Yosef geeft al zijn wijsheid en energie aan Egypte
- Moshe geeft al zijn wijsheid en energie aan de Israëlieten

With his very last breath, Yosef professed his faith that יהוה would eventually return the Israelites to their hometown, and made his brothers swear that his remains would be taken with them as well. In the commentary on Vayechi, we saw how Yosef's bones picture the whole house of Israel. Thus we can make the assumption that as all of Israel leaves Egypt (this world), she will do so under the direction of Moshe (Torah). However, it is not until the last minute that the "bones of Yosef" join with Moshe.

In Shemot 14, we are told of a specific campsite:

Shemot 14:1 Now יהוה spoke to Moshe, saying: 2 "Speak to the children of Israel, that they turn and camp before Pi Hahiroth, between Migdol and the sea, opposite Baal Zephon; you shall camp before it by the sea.

The plagues of Egypt had each been directed toward a specific god of Egypt. The ArtScroll commentary tells us that Baal Zephon was an idol of Egypt that had not yet been destroyed. The name translates as "Lord of the North," but the etymology of Zephon points to something "concealed" or "dark." Indeed, they seem to be in the territory of the evil one. And that is probably why Pharaoh gave chase. He may have thought that this god would work with him to lay a trap against the Israelites.

Thus Pharaoh pursues his former slaves, and the Torah gives us some information about the attitude of the Israelites:

Shemot 14:6 So he made ready his chariot and took his people with him. 7 Also, he took six hundred choice chariots, and all the chariots of Egypt with captains over every one of them. 8 And יהוה hardened the heart of Pharaoh king of Egypt, and he pursued the children of Israel; and the children of Israel went out with a high hand. 9 So the Egyptians pursued them, all the horses and chariots of Pharaoh, his horsemen and his army, and overtook them camping by the sea beside Pi Hahiroth, before Baal Zephon.

What does it mean when it says that "the children of Israel went out with a high hand?" Many translations say that Israel left "boldly." It seems to imply that they left in a very public display of unflinching courage. But...comparing this phrase with other places in the Torah, the phrase "a high hand" appears as a negative expression, implying exaggerated pride. For example, this is how a person who intentionally commits a sin is described:

Bemidbar/Numbers 15:30 ' But the person who does anything with a high hand, whether he is native-born or a stranger, that one brings reproach on יהוה, and he shall be cut off from among his people.

Met zijn allerlaatste adem, beleed Yosef zijn geloof dat יהוה uiteindelijk de Israëlieten naar hun geboorteland zou terugbrengen, en deed zijn broers zweren dat zijn overblijfselen eveneens met hen zouden worden meegenomen. In de commentaar op Vayechi, zagen wij hoe de Yosef's beenderen het ganse huis van Israël uitbeelden. Aldus kunnen wij de veronderstelling maken die als gans Israël Egypte (deze wereld) verlaat, zij dit zal doen onder de leiding van Moshe (Torah). Nochtans is het pas de laatste minuut dat de "beenderen van Yosef" Moshe vervoegen.

In Shemot 14, wordt van een bijzondere kampplaats gesproken:

Shemot 14:1 Nu sprak יהוה tot Moshe, zeggend: 2 "Spreek aan de kinderen van Israël, die zij afdraaien en vóór Pi Hahiroth kamperen, tussen Migdol en de zee, tegenover Baal Zephon; u zult er tegenover bij de zee kamperen.

De plagen van Egypte waren alle op een specifieke god van Egypte gericht. De ArtScroll commentaar vertelt ons dat Baal Zephon een afgod van Egypte was die nog niet was vernietigd. De naam vertaalt als "Heer van het Noorden," maar de etymologie van Zephon verwijst naar iets "verborgen" of "donker." Zij schijnen namelijk op het terrein van de boze te zijn. En dat is waarschijnlijk waarom Farao achtervolgde. Hij kan gedacht hebben dat deze god met hem zou meewerken om een val voor de Israëlieten te zetten.

Dus achtervolgt Farao zijn vroegere slaven, en de Torah geeft ons wat informatie over de houding van de Israëlieten:

Shemot 14:6 Zo maakte hij zijn wagen klaar en nam zijn volk met hem. 7 Ook nam hij zeshonderd uitgelezen wagens, en alle wagens van Egypte met kapiteins over elkeen. 8 En יהוה verhardde het hart van Farao, koning van Egypte, en hij achtervolgde de kinderen van Israël; en de kinderen van Israël gingen met een hoge hand uit. 9 De Egyptenaren achtervolgden hen dus, alle paarden en wagens van Farao, zijn ruiters en zijn leger, en overvielen hen, kamperend bij de zee naast Pi Hahiroth, vóór Baal Zephon.

Wat het betekent het dat er staat dat de "kinderen van Israël met een hoge hand uitgingen"? Vele vertalingen zeggen dat Israël "dapper" wegging. Het lijkt te impliceren dat zij met een zeer opvallende vertoning van onversaagde moed weggingen. Maar... deze uitdrukking met andere plaatsen in de Torah vergelijkend, komt de uitdrukking "een hoge hand" als een negatieve uitdrukking te voorschijn, die overdreven trots inhoudt. Dit is bijvoorbeeld hoe iemand die opzettelijk zondigt wordt beschreven:

Bemidbar/Num. 15:30 Maar de persoon die iets met een hoge hand doet, zij het dat hij autochtoon of een vreemdeling is, zodat men schande op יהוה brengt, en hij zal onder zijn volk worden afgesneden.

In Devarim, it is written that יהוה will punish an enemy who otherwise would take the credit for a victory:

Devarim/Deuteronomy 32:27 Had I not feared the wrath of the enemy, Lest their adversaries should misunderstand, Lest they should say, “Our hand is high; And it is not יהוה who has done all this.”

So based on the above two verses in the Torah where “a high hand” appears, it is clear that this is an expression conveying exaggerated pride. It is probable that the Israelites left Egypt with a feeling of satisfaction, almost as if they took some credit for their redemption. This could have something to do with why they were immediately pursued by Egypt. It was another educational experience in learning dependence on the Almighty. Any pride that they had was soon replaced by fear of the Egyptians:

Shemot 14:10 And when Pharaoh drew near, the children of Israel lifted their eyes, and behold, the Egyptians marched after them. So they were very afraid, and the children of Israel cried out to יהוה .

Their “high hand” which was followed by a fear of the Egyptians, will evolve into a fear of Elohim as they witness what the great “hand of Elohim” does against Egypt:

Shemot 14:31 Thus Israel saw the great hand which יהוה had done against Egypt; so the people feared יהוה , and believed יהוה and His servant Moshe.

The detour that the Israelites have taken through the wilderness has not prevented them from engaging in war. They soon find themselves in an impossible situation. There was a ridge of mountains terminating at the sea on each side and the Egyptians had closed off any potential way of escape, hemming them in completely. In the face of conflict, the truth of why יהוה had not wanted to take them through the land of the Philistines “lest the people change their minds when they see war and return to Egypt,” now becomes clear:

Shemot 14:11 Then they said to Moshe, “Because there were no graves in Egypt, have you taken us away to die in the wilderness? Why have you so dealt with us, to bring us up out of Egypt? 12 “Is this not the word that we told you in Egypt, saying, ‘Let us alone that we may serve the Egyptians?’ For it would have been better for us to serve the Egyptians than that we should die in the wilderness.”

This is not good. They seem to prefer serving the Egyptians versus trusting in the One who has redeemed them and

In Devarim, schrijft men dat יהוה een vijand zal straffen die anders het vertrouwen in een overwinning zou wegnemen:

Devarim/Deut. 32:27 Had ik de toorn van de vijand niet gevreesd, opdat hun tegenstander hen niet verkeerd zouden begrijpen, opdat zij niet zouden zeggen: “Onze hand is hoog; En het is niet יהוה wie dit alles heeft gedaan.”

Dus, gebaseerd op de bovenstaande twee verzen in de Torah waarin “een hoge hand” voorkomt, is het duidelijk dat dit een uitdrukking die overdreven trots inhoudt. Het is waarschijnlijk dat de Israëlieten Egypte met een gevoel van tevredenheid verlieten, bijna alsof zij een zekere verdienste bij hun verlossing kregen. Dit kon iets te maken hebben met waarom zij meteen door Egypte werden achtervolgd. Het was een andere onderwijservaring in afhankelijkheid van de Almachtige leren. Eender welke trots die zij hadden, werd spoedig door vrees voor de Egyptenaren vervangen:

Shemot 14:10 En toen Farao naderde, hieven de kinderen van Israël hun ogen op, en zie, de Egyptenaren marcheerden achter hen aan. Zo waren zij zeer bang, en de kinderen van Israël schreeuwden het uit tot יהוה.

Hun “hoge hand” die door een “vrees voor de Egyptenaren” werd gevolgd, zal in een vrees voor Elohim evolueren als zij getuigen zijn van wat de grote “hand van Elohim” tegen Egypte doet:

Shemot 14:31 Aldus zag Israël de grote hand die יהוה tegen Egypte had gedaan; zo vreesde het volk יהוה , en geloofde יהוה en Zijn dienaar Moshe.

De omweg die de Israëlieten door de wildernis hebben gemaakt heeft hen niet verhinderd om in oorlog betrokken te raken. Zij bevinden zich spoedig in een onmogelijke situatie. Er was aan elke kant een rand van bergen die bij de zee eindigden en de Egyptenaren hadden elke mogelijke vluchtweg geblokkeerd, hen volledig omsingeld. In de aanblik van het conflict, wordt nu de waarheid duidelijk waarom יהוה hen niet door het land van de Filistijnen had willen nemen “opdat het volk niet van gedachten zou veranderen wanneer zij oorlog zien en naar Egypte terugkeren”:

Shemot 14:11 Toen zeiden zij tot Moshe: “Omdat er in Egypte geen graven waren, hebt u ons meegenomen om in de wildernis te sterven? Waarom hebt u ons zo behandeld om ons uit Egypte op te voeren? 12 “Is dit niet het woord dat wij u in Egypte vertelden, zeggend: ‘Laat ons alleen opdat wij de Egyptenaren kunnen dienen?’ Want het zou voor ons beter geweest zijn om de Egyptenaren te dienen dan dat wij in de wildernis zouden sterven.”

Dit is niet goed. Zij schijnen het dienen van de Egyptenaren te verkiezen boven de Ene te vertrouwen die hen teruggekocht

brought them to this point! Moshe responds to their fear with words that ring through the ages as a strength to our own faith today:

***Shemot 14:13** And Moshe said to the people, “Do not be afraid. Stand still, and see the salvation (Yeshua - ישוע) of יהוה, which He will accomplish for you today. For the Egyptians whom you see today, you shall see again no more forever. 14 יהוה will fight for you, and you shall hold your peace.”*

This particular battle with the Egyptians will be waged with the Israelites standing on the sidelines, “holding their peace.” He says, in effect, do nothing. יהוה/Yeshua will do it all. The victory against the Egyptians was a divine act, not a human one. What Moshe literally says to the people in verse 13 is:

“Stand still and see the Yeshua (ישוע) of יהוה!!”

יהוה told Moshe to speak to the Israelites and order them to move forward. The sea parted and from here the story is well-known. It was truly a very literal crossing, but I’d like to take a look at some of the symbolism of the divided sea. The divided sea reminds us of the ancient ceremony of covenant making, known as the “cutting of a covenant.” In the ceremony animals are divided and the parties to the covenant walk between them. We read of this in the cutting of the Abrahamic covenant:

***Bereshith/Genesis 15:9** So He said to him, “Bring Me a three-year-old heifer, a three-year-old female goat, a three-year-old ram, a turtle-dove, and a young pigeon.” 10 Then he brought all these to Him and cut them in two, down the middle, and placed each piece opposite the other; but he did not cut the birds in two... 12 Now when the sun was going down, a deep sleep fell upon Abram; and behold, horror and great darkness fell upon him. 13 Then He said to Abram: “Know certainly that your descendants will be strangers in a land that is not theirs, and will serve them, and they will afflict them four hundred years. 14 “And also the nation whom they serve I will judge; afterward they shall come out with great possessions. 15 “Now as for you, you shall go to your fathers in peace; you shall be buried at a good old age. 16 “But in the fourth generation they shall return here, for the iniquity of the Amorites is not yet complete.” 17 And it came to pass, when the sun went down and it was dark, that behold, there appeared a smoking oven and a burning torch that passed between those pieces. 18 On the same day יהוה cut a covenant with Abram, saying: “To your descendants I have given this land, from the river of Egypt to the great river, the River Euphrates —*

en bij dit punt gebracht heeft! Moshe beantwoordt hun vrees met woorden die doorheen de eeuwen klinken als een vesting voor ons eigen geloof vandaag:

***Shemot 14:13** En Moshe zei tot het volk: “Zij niet bang. Sta stil, en ziet het heil (Yeshua - ישוע) van יהוה, die Hij voor u vandaag zal verwezenlijken. Want de Egyptenaren die u vandaag ziet, zult u voor eeuwig niet meer weerzien. 14 יהוה zal voor u vechten, en u zult uw vrede houden.”*

Deze bepaalde slag zal met de Egyptenaren geleverd worden met de Israëlieten aan de zijlijn staand, “hun vrede vasthoudend.” Hij zegt, inderdaad, doet niets. יהוה/Yeshua zal alles doen. De overwinning tegen de Egyptenaren was een goddelijke handeling, niet menselijke. Wat Moshe in vers 13 letterlijk tot het volk zegt, is:

“Sta stil en ziet de Yeshua (ישוע) van יהוה!!”

יהוה zei Moshe om tot de Israëlieten te spreken en hen opdracht te geven om voort te gaan. De zee splitste en vanaf hier is het verhaal welbekend. Het was echt een zeer letterlijke oversteek, maar ik zou een blik willen werpen op enkele symbolieken van de gesplitste zee. De gesplitste zee herinnert ons aan de oude ceremonie van verbondsluiting, bekend als het “snijden van een verbond.” In de ceremonie worden de dieren verdeeld en de partijen van het verbond lopen er tussen door. Wij lezen hiervan in het snijden van het Abrahams verbond:

***Bereshith/Gen. 15:9** Dus zei Hij tot hem: “Breng Mij een drie-jaar-oude vaars, een drie-jaar-oude vrouwelijke geit, een drie-jaar-oude ram, een tortelduif, en een jonge duif.” 10 Toen bracht hij al deze tot Hem en sneed ze in twee, middendoor, en plaatste elk stuk tegenover het andere; maar hij sneed de vogels niet in twee... 12 Nu, toen de zon daalde, viel een diepe slaap op Abram; en zie, huivering en grote duisternis vielen op hem. 13 Toen zei Hij tot Abram: “Weet zeker dat uw nakomelingen vreemdelingen zullen zijn in een land dat niet van hen is, en hen zullen dienen, en zij zullen hen vier honderd jaar kwellen. 14 En ook de natie die zij dienen zal Ik oordelen; daarna zullen zij met groot bezit er uit komen. 15 Nu, aangaande u, gij zult naar uw vaders in vrede gaan; u zult op een goede oude dag worden begraven. 16 Maar in de vierde generatie zullen zij naar hier terugkeren, want de ongerechtigheid van de Amorieten is nog niet volledig.” 17 En het gebeurde, toen de zon daalde en het donker was, dat zie, er een rokende oven en een brandende toorts verschenen die tussen die stukken doorgingen. 18 Op dezelfde dag sneed יהוה een verbond met Abram, zeggend: “Aan uw nakomelingen heb Ik dit land gegeven, van de rivier van Egypte tot de grote rivier, de Rivier Eufrat —*

At the Red Sea, the Israelites passed “between the pieces” (the waters, instead of the halves of the animals) in a renewing of the covenant made with Abram. The rabbis teach that Israel entered into covenant with יהוה by three rites – circumcision, immersion, and sacrifice. We just saw how the passing through the sea symbolized a renewing of the covenant. In 1 Corinthians 10 we also see how their passage related to the mikveh (baptism):

1 Corinthians 10:1 Moreover, brethren, I do not want you to be unaware that all our fathers were under the cloud, all passed through the sea, 2 all were baptized into Moshe in the cloud and in the sea,

Baptism was not a Renewed Covenant concept, but the body of water where this occurs is referred to as a “mikveh” in the Hebrew Scriptures. A mikveh always symbolized a change in status. A cleansed leper must undergo a mikveh. Any unclean person must be immersed in order to complete the cleansing process. In our parasha, Israel walked through the waters as they underwent the status change from a lowly bunch of slaves to the holy people belonging to יהוה.

The mikveh (baptism) has the same meaning when applied to the Renewed Covenant. We are commanded to be baptized because it represents our change from sinful individuals to co-heirs with the Messiah. We are grafted into the nation of Israel, and become part of the royal priesthood. Also, as 1 Corinthians says, all were baptized into Moshe meaning all take on the yoke of Torah or the yoke of Messiah...no difference:

Matthew 11:28 “Come to Me, all you who labor and are heavy laden, and I will give you rest. 29 “Take My yoke upon you and learn from Me, for I am gentle and lowly in heart, and you will find rest for your souls. 30 “For My yoke is easy and My burden is light.”

Well things are going well. The Israelites have crossed the sea safely and the Egyptians are gone. In a sense, the miracle at the sea was like seeing the god of Egypt die. Next they will sing the beautiful Song of Moshe, attesting to the greatness of the Elohim who has delivered them. The second verse has a line that is very significant because it is the only verse in the Hebrew Scriptures repeated in all three sections of the Tanakh:

Torah - Shemot 15:2 יהוה is my strength and song. And He has become my salvation (Yeshua - ישו ע...)

Nevi'im (Prophets) - Isaiah 12:2 Behold, El is my salvation, I will trust and not be afraid; ‘For YAH, יהוה, is my strength and song; He also has become my salvation (Yeshua - ישו ע.)’

Bij de Rode zee gingen de Israëlieten “tussen de stukken” (de wateren, in plaats van de helften van de dieren) in een vernieuwing van het met Abram gemaakte verbond. De rabbijnen onderwijzen dat Israël door drie riten - circumcision, onderdompeling, en offer - in verbond met יהוה gingen. Wij zagen enkel hoe het door de zee gaan een vernieuwen van het verbond symboliseerde. In 1 Korintiërs 10 zien wij ook hoe hun passage op de mikveh (doop) betrekking had:

1 Kor. 10:1 Voorts broeders, wil ik niet dat u geen weet hebt van dat al onze vaders onder de wolk waren, allen doorheen de zee gingen, 2 allen gedoopt waren in Moshe in de wolk en in de zee,

Dopen was geen Vernieuwd Verbond concept, maar naar de watermassa waar dit in de Hebreeuwse Schrift voorkomt, wordt als een “mikveh” verwezen. Een mikveh symboliseerde altijd een status verandering. Een gereinigde melaatse moet een mikveh ondergaan. Eender welke onreine persoon moet worden ondergedompeld om het reinigingsproces te voltooiën. In onze parasha, liep Israël doorheen de wateren terwijl zij de statusverandering ondergingen van een bescheiden troep slaven tot het heilige volk dat יהוה toebehoort.

De mikveh (doop) heeft dezelfde betekenis bij toepassing op het Vernieuwde Verbond. Wij worden bevolen om te worden gedoopt omdat het onze verandering van zondige individuen naar mede-erfgenamen met de Messiah voorstelt. Wij worden geënt in de natie van Israël, en worden een deel van het koninklijk priesterschap. Ook, zoals 1 Korintiërs zegt, werd iedereen in Moshe gedoopt betekend dat allen het juk van Torah of het juk van Messiah aandoen ... geen verschil:

Mat. 11:28 Kom tot Mij, allen gij die werkt en zware beladen zijt, en Ik zal u rust geven. 29 Neem Mijn juk op u en leer van Mij, want Ik ben zacht en bescheiden van hart, en u zult rust voor uw zielen vinden. 30 Want Mijn juk is gemakkelijk en Mijn last is licht.

Wel, de dingen gaan goed. De Israëlieten hebben de zee veilig overgestoken en de Egyptenaren zijn weg. In zekere zin was het mirakel bij het de zee als de god van Egypte zien sterven. Daarna zullen zij het mooie Lied van Moshe zingen, getuigend van de grootheid van de Elohim die hen verlost heeft. Het tweede vers heeft een lijn met grote betekenis omdat het de enige vers in Hebreeuwse Schrift is welke in alle drie secties van de Tanakh wordt herhaald:

Torah - Shemot 15:2 יהוה is mijn sterkte en lied, en Hij is mijn redding (Yeshua - ישו ע) geworden...

Nevi'im (Profeten) – Jes. 12:2 Zie, El is mijn redding, ik zal vertrouwen en niet bang zijn; ‘Want YAH, יהוה, is mijn sterkte en lied; Hij is ook mijn redding (Yeshua - ישו ע) geworden.’

Ketuvim (Writings) - Psalm 118:14 יהוה is my strength and song, And He has become my salvation (Yeshua - ישוע).

They now leave their sea experience and continue their march into the wilderness:

Shemot 15:22 So Moshe brought Israel from the Red Sea; then they went out into the Wilderness of Shur. And they went three days in the wilderness and found no water. 23 Now when they came to Marah, they could not drink the waters of Marah, for they were bitter. Therefore the name of it was called Marah. 24 And the people complained against Moshe, saying, “What shall we drink?”

The Rabbis point out that it does not say in the text that they were thirsty. There was water at Marah, but they didn't want to drink it because it was bitter. It is suggested that what they really wanted was to experience יהוה again like they did at the Red Sea! The Almighty understands their longing and responds:

Shemot 15:24 And the people complained against Moshe, saying, “What shall we drink?” 25 So he cried out to יהוה , and יהוה showed him a tree. When he cast it into the waters, the waters were made sweet. There He made a statute and an ordinance for them. And there He tested them,

The tree is cast into the waters and the waters were made sweet. What is the connection then with the “statute and ordinance?” And how are they being “tested?” First, the tree...in Bereshith we had two trees in the Garden of Eden. Life was the result of eating from the first tree. Eating from the second tree brought death. The sages teach that the tree of life is the Torah:

Proverbs 3:13 Happy is the man who finds wisdom, And the man who gains understanding... 18 She is a tree of life to those who take hold of her, And happy are all who retain her.

Trees are also compared to people who are righteous because “their delight is in the Torah”:

Psalm 1:1 Blessed is the man Who walks not in the counsel of the ungodly, Nor stands in the path of sinners, Nor sits in the seat of the scornful; 2 But his delight is in the Torah of יהוה , And in His Torah he meditates day and night. 3 He shall be like a tree planted by the rivers of water, That brings forth its fruit in its season, Whose leaf also shall not wither; And whatever he does shall prosper.

Yeshua is the word made flesh, thus He is also the Tree of Life. Water is also symbolic of the word:

Ketuvim (Geschriften) - Psalm 118:14 יהוה is mijn sterkte en lied, en Hij is mijn redding (Yeshua - ישוע) geworden.

Zij verlaten nu hun zee-ervaring en zetten hun mars in de wildernis verder:

Shemot 15:22 Zo bracht Moshe Israël van de Rode Zee; toen gingen zij uit in de Wildernis van Shur. En zij gingen drie dagen in de wildernis en vonden geen water. 23 Nu, toen zij bij Marah kwamen, konden zij de wateren van Marah niet drinken, want zij waren bitter. Daarom werden ze Marah genoemd. 24 En het volk klaagde tegen Moshe, zeggend: “Wat zullen wij drinken?”

De rabbijnen wijzen erop dat het in de tekst niet zegt dat zij dorstig waren. Er was water in Marah, maar zij wilden het niet drinken omdat het bitter was. Men vermoedt dat wat zij werkelijk wilden was יהוה opnieuw te ervaren zoals bij het Rode Zee! De Almachtige begrijpt hun verlangen en antwoordt:

Shemot 15:24 En het volk klaagde tegen Moshe, zeggend: “Wat zullen wij drinken?” 25 Dus schreeuwde hij naar יהוה , en יהוה toonde hem een boom. Toen hij het in de wateren wiep, werden de wateren zoet gemaakt. Daar maakte Hij een statuut en een verordening voor hen. En daar testte Hij hen,

De boom wordt in de wateren gegooid en de wateren werden zoet gemaakt. Wat is dan het verband met het “statuut en verordening?” En hoe worden zij “getest?” Eerst, de boom... in Bereshith hadden wij twee bomen in de Tuin van Eden. Leven was het resultaat van het eten van de eerste boom. Eten van de tweede boom bracht dood. De wijzen onderwijzen dat de boom van het leven de Torah is:

Spr. 3:13 Gelukkig is de man die wijsheid vindt, en de man die inzicht verkrijgt ... 18 Zij is een boom van leven voor hen die haar vastgrijpen, en gelukkig zijn allen die haar vasthouden.

Bomen worden ook vergeleken met mensen die rechtvaardig zijn omdat “hun lust is in de Torah”:

Psalm 1:1 Gezegend is de man die niet wandelt in het advies van de goddelozen, noch zich op de weg van zondaars bevindt, noch in de zetel van de minachtenden zit; 2 maar zijn lust is in de Torah van יהוה , en in Zijn Torah mediteert hij dag en nacht. 3 Hij zal zijn als een boom bij de rivieren van water geplant, die zijn vrucht in zijn seizoen voortbrengt, waarvan het blad ook niet zal verwelken; en wat hij doet zal gedijen.

Yeshua is het vlees gemaakte woord, dus is Hij ook de Boom van het Leven. Water is ook een symbool van het woord:

Ephesians 5:25 *Husbands, love your wives, just as Messiah also loved the assembly and gave Himself for her, 26 that He might sanctify and cleanse her with the washing of water by the word.*

Waters that are bitter need to be sweetened by the Tree of Life which is the Torah and the Messiah. Moshe demonstrated to them how to sweeten the water, and then gave them a statue and an ordinance as a test. Shemot continues on with what will happen if they pass that test:

Shemot 15:26 *and said, “If you diligently heed the voice of יהוה your Elohim and do what is right in His sight, give ear to His commands and keep all His statutes, I will put none of the diseases on you which I have brought on the Egyptians. For I am יהוה who heals you.”*

So at this stop at Marah, יהוה has shown them how He can provide for their basic necessities (water) and at the very same time He has begun to talk about Torah and the benefits of obedience! I love how He describes Himself as “יהוה who heals you” (יהוה רפאך). Perhaps those who teach that the Torah has been done away with ought to rethink that idea!

The next place is an oasis stop:

Shemot 15:27 *Then they came to Elim, where there were twelve wells (ayin - עַיִן) of water and seventy palm trees; so they camped there by the waters.*

Date palm trees represent the flourishing of the righteous:

Psalm 92:12 *The righteous shall flourish like a palm tree.... 13 Those who are planted in the house of יהוה Shall flourish in the courts of our Elohim. 14 They shall still bear fruit in old age; They shall be fresh and flourishing,*

The number 12 represents the “tribes” and 70 stands for the “nations.” The “well” is the word “ayin” (עַיִן) and also means “eyes” or places for “seeing” or “revelation.” This oasis has it all! יהוה has provided them with a picture of His complete provision which will not only include them (represented by the number 12), but the righteous from the nations (number 70). This was a place of encouragement for them as they journeyed toward the Mountain.

At their next stop, they again resort to grumbling:

Shemot 16:1 *And they journeyed from Elim, and all the congregation of the children of Israel came to the Wilderness of Sin, which is between Elim and Sinai, on the fifteenth day of the second month after they departed from the land of Egypt. 2 Then the whole congregation of the children of Israel complained against Moshe and Aharon in the wilderness. 3 And the chil-*

Ef. 5:25 *Echtgenoten, hou van uw vrouwen, net zoals Messiah ook van de vergadering hield en Zich voor haar gaf, 26 opdat Hij haar zou kunnen heiligen en reinigen met de wassing van water door het woord.*

Wateren die bittere zijn moeten worden gezoet door de Boom van het Leven dat de Torah en de Messiah is. Moshe toonde hen hoe het water te zoeten, en gaf hen toen een statuut en een verordening als een test. Shemot gaat verder met wat zal gebeuren als zij in die test slagen:

Shemot 15:26 *en zei: “Als u vol overgave aan de stem van יהוה uw Elohim aandacht besteedt en doet wat in Zijn ogen juist is, gehoor geeft aan Zijn geboden en al Zijn statuten houdt, zal Ik geen van de ziekten op u brengen welke Ik op de Egyptenaren heb gebracht. Want Ik ben יהוה die u heelt.”*

Zo bij dit oponthoud te Marah heeft יהוה hen getoond hoe Hij kan voorzien in hun basisbehoeften (water) en tezelfdertijd is Hij begonnen over Torah en de voordelen van gehoorzaamheid te spreken! Ik houd van hoe Hij Zichzelf als “יהוה die u heelt” (יהוה רפאך) beschrijft. Misschien zouden zij die onderwijzen dat Torah is afgeschaft dat idee moeten heroverwegen!

De volgende plaats is een oase halte:

Shemot 15:27 *Dan kwamen zij te Elim, waar er twalf putten (ayin - עַיִן) waren met water en zeventig palmbomen; dus kampeerden zij daar bij de wateren.*

Dadelpalmbomen stellen het bloeien van de rechtvaardige voor:

Psalm 92:12 *De rechtvaardige zal bloeien als een palmboom.... 13 Zij die in het huis van יהוה zijn geplant, zullen in de hoven van onze Elohim bloeien. 14 Zij zullen in oude dagen nog fruit dragen; Zij zullen vers en bloeiend zijn,*

Het getal 12 vertegenwoordigt de “stammen” en 70 staat voor de “naties.” De “put” is het woord „ayin“(עַיִן)en betekent ook “ogen” of plaatsen voor “te zien” of van “openbaring.” Deze oase heeft het allemaal! יהוה hen van een beeld voorzien van Zijn volledige voorziening dat niet alleen hen (voorgesteld door het getal 12) zal omvatten, maar de rechtvaardigen vanuit de naties (getal 70). Dit was voor hen een plaats van aanmoediging aangezien zij naar de Berg reisden.

Bij hun volgende oponthoud, gaan zij opnieuw grommen:

Shemot 16:1 *En zij reisden vanaf Elim, en heel de congregatie van de kinderen van Israël kwam bij de Wildernis van Sin, die tussen Elim en Sinai ligt, op de vijftiende dag van de tweede maand nadat uit het land van Egypte vertrokken. 2 Toen klaagde de ganse congregatie van de kinderen van Israël tegen Moshe en Aharon in de wildernis. 3 En de kinderen van Israël zeiden tot hen: “Oh,*

dren of Israel said to them, “Oh, that we had died by the hand of יהוה in the land of Egypt, when we sat by the pots of meat and when we ate bread to the full! For you have brought us out into this wilderness to kill this whole assembly with hunger.”

The text does not say that they were hungry. They seem to be complaining because they have left their oasis and now they are “in the wilderness.” Instead of being hungry at the moment, they are afraid for their future. They reminisce about Egypt where they had assurance of food for tomorrow. That is what they miss and that is why they begin to complain. The wilderness is a place with no means of subsistence. It is a place where the children of Israel will have to learn that it is the heavenly Father who will feed and sustain them.

It is interesting how the Torah describes their location. They are in the wilderness, halfway between Elim and Sinai. The Torah stresses this point of being halfway there...away from Egypt, but not yet having reached their goal. The future is still fuzzy, and the destination is not yet in sight. Psychologically it's just a tough place to be. Can you relate to this at all?

The Almighty responds to their complaint:

Shemot 16:4 Then יהוה said to Moshe, “Behold, I will rain bread from heaven for you. And the people shall go out and gather a certain quota every day, that I may test them, whether they will walk in My Torah or not. 5 “And it shall be on the sixth day that they shall prepare what they bring in, and it shall be twice as much as they gather daily.”

Yeshua tells us in the Gospels that He is the manna:

John 6:33 “For the bread of Adonai is He who comes down from heaven and gives life to the world... 35 And Yeshua said to them, “I am the bread of life. He who comes to Me shall never hunger...”

Concerning the gathering of the manna, Shemot 16:4 literally reads that they should “gather a word a day in its day.” Yeshua told us how to pray for that:

Matthew 6:11 Give us this day our daily bread.

The Israelites are told that the bread is not only to feed them, but it is a “test” to see if they will walk in His Torah or not. The sages generally say that it is a test to see whether they will follow Shabbat or not, but the test could also be to see if they are willing to depend on their new Master for their every day needs. They still had a slave mentality, and now they would have to switch who their Master is. As we have already read, they were still looking back longingly at Egypt. In Egypt, they were able to see with their eyes tomorrow's sustenance. Now it became a matter of faith. Would יהוה provide for them

dat wij door de hand van יהוה in het land van Egypte waren gestorven, toen wij bij de vleespotten zaten en toen wij tot verzadiging brood aten! Want u hebt ons uitgebracht in deze wildernis om deze gehele vergadering met honger te doden.”

De tekst zegt niet dat zij hongerig waren. Zij schijnen te klagen omdat zij hun oase hebben verlaten en nu zijn zij “in de wildernis.” In plaats van momenteel hongerig te zijn, zijn zij bang voor hun toekomst. Zij denken terug aan Egypte waar zij de verzekering van voedsel voor morgen hadden. Dat is wat zij missen en dat is waarom zij beginnen te klagen. De wildernis is een plaats zonder middelen van bestaan. Het is een plaats waar de kinderen van Israël zullen moeten leren dat het de hemelse Vader is die hen zal voeden en onderhouden.

Het is interessant hoe de Torah hun plaats beschrijft. Zij zijn in de wildernis, halverwege tussen Elim en Sinai. De Torah beklemtoont dit punt als halverwege zijnde ... verwijderd van Egypte, maar hun doel nog niet bereikt hebbend. De toekomst is nog vaag, en de bestemming is nog niet in zicht. Psychologisch is het slechts een lastige plaats om te zijn. Kunt u hier iets mee?

De Almachtige antwoordt op hun klacht:

Shemot 16:4 Toen zei יהוה tot Moshe: “Zie, ik zal voor u brood van hemel regenen. En het volk zal elke dag uitgaan en een bepaalde quota verzamelen, opdat ik hen kan testen, of zij in Mijn Torah zullen wandelen of niet. 5 En het zal op de zesde dag zijn dat zij wat zij binnen brengen zullen bereiden, en het zal tweemaal zo veel zijn als zij dagelijks verzamelen.”

Yeshua vertelt ons in de Evangelien dat Hij het manna is:

Joh. 6:33 Want het brood van Adonai is Hij die uit de hemel neerdaalt en leven aan de wereld geeft ... 35 En Yeshua zei tot hen: “Ik ben het brood van leven. Hij die tot Mij komt zal nooit hongeren ...

Betreffende het verzamelen van het manna, zegt Shemot 16:4 letterlijk dat zouden zij “een woord per dag in zijn dag moeten verzamelen.” Yeshua vertelde ons hoe daarvoor te bidden:

Mat. 6:11 Geef ons deze dag ons dagelijks brood

De Israëlieten worden verteld dat het brood er niet alleen is om hen te voeden, maar het is een “test” om te zien of zij in Zijn Torah zullen lopen of niet. De wijzen zeggen over het algemeen dat het een test is om te zien of zij Shabbat of niet zullen naleven, maar de test kon ook zijn om te zien of zij bereid zijn om van hun nieuwe Meester voor hun dagelijkse behoeften af te hangen. Zij hadden nog steeds een slavenmentaliteit, en nu zouden zij moeten overschakelen wie hun Meester is. Zoals wij reeds hebben gelezen, keken zij nog altijd achterom verlangend naar Egypte. In Egypte, konden zij met hun ogen het voedsel van morgen zien. Nu werd het een kwestie van geloof. Zou יהוה

daily in the wilderness? It was truly a “test” of faith. It could also become a “test” for us, even though we have reassurance:

Matthew 6:31 “Therefore do not worry, saying, ‘What shall we eat?’ or ‘What shall we drink?’ or ‘What shall we wear?’ 32 “For after all these things the Gentiles seek. For your heavenly Father knows that you need all these things. 33 “But seek first the kingdom of Elohim and His righteousness, and all these things shall be added to you.

It’s like the Father wants His children to remain on the edge of insecurity at all times. It might be why the manna was called “bread from heaven.” We can stress about our earthly needs, but if we have a relationship of trust and obedience with Him, we can be assured that He will provide for us. Shabbat seems to walk hand-in-hand with the provision of our daily manna. The manna and the Shabbat are both a gift when faith is expressed.

Proof that יהוה was with them in the wilderness was given through a very public revelation of His Shekinah glory. Notice that it was only when they “looked toward the wilderness” that they were able to see His glory:

Shemot 16:10 Now it came to pass, as Aharon spoke to the whole congregation of the children of Israel, that they looked toward the wilderness, and behold, the glory of יהוה appeared in the cloud.

The children of Israel move on and end up in a place where they really are thirsty:

Shemot 17:1 Then all the congregation of the children of Israel set out on their journey from the Wilderness of Sin, according to the commandment of יהוה, and camped in Rephidim; but there was no water for the people to drink. 2 Therefore the people contended with Moshe, and said, “Give us water, that we may drink.” And Moshe said to them, “Why do you contend with me? Why do you tempt יהוה?” 3 And the people thirsted there for water, and the people complained against Moshe, and said, “Why is it you have brought us up out of Egypt, to kill us and our children and our livestock with thirst?”

The Israelites were thirsty, but they did not turn to יהוה for their needs. Instead, they looked back again towards Egypt. They forgot the appearance of His Glory just a few days earlier. They forgot all the miracles He had performed thus far. Instead they turn on Moshe and demand that HE take care of their needs. Moshe is desperate, but יהוה answers him:

Shemot 17:4 So Moshe cried out to יהוה, saying, “What shall I do with this people? They are almost

dagelijks voor hen in de wildernis voorzien? Het was echt een “test” in geloof. Het kon ook voor ons een “test” worden, alhoewel wij geruststelling hebben:

Mat. 6:31 Daarom maak u niet ongerust, zeggend: ‘Wat zullen wij eten?’ of ‘Wat zullen wij drinken?’ of ‘Wat zullen wij dragen?’ 32 Want naar al deze dingen zoeken de niet-Joden. Want uw hemelse Vader weet dat u al deze dingen nodig hebt. 33 Maar zoek eerst het koninkrijk van Elohim en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen aan u worden toegevoegd.

Het is alsof de Vader wil dat Zijn kinderen op elk moment op de rand van onzekerheid blijven. Het zou de reden kunnen zijn waarom het manna “brood vanuit de hemel” werd genoemd. Wij kunnen op onze aardse behoeften de klemtoon leggen, maar als wij een relatie van vertrouwen en gehoorzaamheid met Hem hebben, kunnen wij verzekerd zijn dat Hij voor ons zal voorzien. Shabbat schijnt hand in hand te gaan met de voorziening van ons dagelijks manna. Het manna en Shabbat zijn beide een gave wanneer geloof wordt uitgedrukt.

Het bewijs dat יהוה met hen in de wildernis was werd gegeven door een zeer publieke openbaring van Zijn Shekinah glorie. Merk op dat het slechts was toen zij “naar de wildernis” keken dat zij Zijn glorie konden zien:

Shemot 16:10 Nu gebeurde het, als Aharon tot de gehele vergadering van de kinderen van Israël sprak, dat zij richting de wildernis keken, en zie, de glorie van יהוה verscheen in de wolk.

De kinderen van Israël gingen verder en stopten in een plaats waar zij werkelijk dorstig zijn:

Shemot 17:1 Dan ging heel de congregatie van de kinderen van Israël op reis vanuit de Wildernis van Sin, volgens het gebod van יהוה, en kampeerde in Rephidim; maar er was geen water voor het volk om te drinken. 2 Daarom twistte het volk met Moshe, en zei: “Geef ons water, opdat wij kunnen drinken.” En Moshe zei tot hen: “Waarom twist u met mij? Waarom verzoekt u יהוה?” 3 En het volk dorstte daar naar water, en het volk klaagde tegen Moshe, en zei: “Waarom hebt u ons uit Egypte opgebracht, om ons en onze kinderen en ons vee met dorst te doden?”

De Israëlieten waren dorstig, maar zij keerden zich niet tot יהוה voor hun behoeften. Zij keken integendeel opnieuw achterom richting Egypte. Zij vergeten de verschijning van Zijn Glorie van slechts een paar dagen daarvoor. Zij vergeten alle mirakels die Hij tot nu toe had gedaan. In plaats daarvan keren zij zich tot Moshe en eisen dat HIJ voor hun behoeften zorgt. Moshe is wanhopig, maar יהוה antwoordt hem:

Shemot 17:4 Dus schreeuwde Moshe naar יהוה, zeggend: “Wat zal ik met dit volk doen? Zij zijn

ready to stone me!” 5 And יהוה said to Moshe, “Go on before the people, and take with you some of the elders of Israel. Also take in your hand your rod with which you struck the river; and go. 6 “Behold, I will stand before you there on the rock in Horeb; and you shall strike the rock, and water will come out of it, that the people may drink.” And Moshe did so in the sight of the elders of Israel. 7 So he called the name of the place Massah and Meribah, because of the contention of the children of Israel, and because they tempted יהוה, saying, “Is יהוה among us or not?”

The memory of the Israelites’ ingratitude is incorporated into the name of the place where they complained. Moshe named the place Massah (testing) and Meribah (quarreling). The thirst of the Israelites has been quenched, but this time they will suffer a consequence for their doubt and lack of faith:

Shemot 17:8 Now Amalek came and fought with Israel in Rephidim.

There is an obvious connection between Amalek and their faithless attitudes. The Almighty has given them one miracle after another to show them that He will care and sustain them as long as they trust and obey Him. Now it is time for Him to give them a glimpse of what life would be like without His divine protection. Amalek is their consequence for not learning the lessons along the way.

Before we take a look at Amalek, I’d like to point out something in Shemot 17:7. Their last statement is translated, “Is יהוה among us or not?” In Hebrew it looks like this:

הֲיֵשׁ יְהוָה בְּקִרְבָּנוּ אִמְרָאִין

Literally, it can translate:

Is יהוה within us, or not?

I believe יהוה is teaching them that He not only is aware of where they are, but His strength is “within” them! They are able to fight His battles because of His Divine Presence. They would never be alone or without Him!

Some of Moshe’s last words expressed this thought:

Devarim/Deuteronomy 31:8 “And יהוה, He is the one who goes before you. He will be with you, He will not leave you nor forsake you; do not fear nor be dismayed.”

So who is Amalek? Amalek appears several times throughout Scripture as an enemy of the people of יהוה. His goal is to disrupt the great Divine process, starting with the exodus from Egypt and leading up to their entry into Canaan, by severing it at its weakest point:

bijna klaar om mij te stenigen!” 5 En יהוה zei tot Moshe: “Ga vóór het volk uit, en nemen met u enkele oudsten van Israël. Neem ook uw staf, waarmee u de rivier sloeg, in uw hand en ga. 6 Zie, Ik zal daar vóór u staan op de rots in Horeb; en u zult de rots slaan, en water zal eruit komen, opdat het volk kan drinken. „En Moshe deed zo in het zicht van de oudsten van Israël. 7 Dus noemde hij de naam van de plaats Massah en Meribah, wegens het geschil van de kinderen van Israël, en omdat zij יהוה verzochten, zeggend: “Is יהוה onder ons of niet?”

De herinnering aan de ondankbaarheid van de Israëlieten wordt opgenomen in de naam van de plaats waar zij klaagden. Moshe noemde de plaats Massah (het testen) en Meribah (het ruzie maken). De dorst van de Israëlieten is gelest, maar deze keer zullen zij een gevolg meedragen voor hun twijfel en gebrek aan geloof:

Shemot 17:8 Nu kwam Amalek en vocht met Israël in Rephidim.

Er is een duidelijke verband tussen Amalek en hun ongelovige houdingen. De Almachtige heeft hen het ene mirakel na het andere gegeven om hen te tonen dat Hij zal zorgen en hen onderhouden zolang zij gehoorzamen en op Hem vertrouwen. Nu is het voor Hem tijd om hen een glimp te geven van wat het leven zonder Zijn goddelijke bescherming zou zijn. Amalek is hun gevolg voor het onderweg niet leren van de lessen.

Alvorens wij een blik op Amalek werpen, zou ik willen wijzen op iets in Shemot 17:7. Hun laatste verklaring is vertaald: “Is יהוה onder ons of niet?” In het Hebreeuws ziet het er zo uit:

הֲיֵשׁ יְהוָה בְּקִרְבָּנוּ אִמְרָאִין

Letterlijk, kan het vertaald:

Is יהוה binnen ons, of niet?

Ik geloof dat יהוה hen onderwijst dat Hij zich niet alleen bewust is van waar zij zijn, maar Zijn sterkte is “binnen” hen! Zij zijn in staat Zijn veldslagen te bevechten wegens Zijn Goddelijke Aanwezigheid. Zij zouden nooit alleen of zonder hem zijn!

Enkele van Moshe’s laatste woorden drukten deze gedachte uit:

Devarim/Deut. 31:8 En יהוה, Hij is de Ene die vóór u gaat. Hij zal met u zijn, Hij zal u niet verlaten noch u verzoeken; vrees niet noch met wanhoop vervuld.”

Dus, wie is Amalek? Amalek verschijnt meerdere keren doorheen de Schrift als een vijand van het volk van יהוה. Zijn doel is het grote Goddelijke proces, beginnend met de uittocht uit Egypte en het naar hun ingang in Kanaän leiden, te onderbreken door het op zijn zwakste punt af te breken:

Devarim 25:17 “ Remember what Amalek did to you on the way as you were coming out of Egypt, 18 “how he met you on the way and attacked your rear ranks, all the stragglers at your rear; when you were tired and weary; and he did not fear Elohim.

The Father loves the weak and the powerless and this attack made Amalek the eternal enemy of יהוה and of Israel, His nation. This war was not one of self-defense, waged because Amalek’s people were trying to protect themselves. Instead, it was the calculated plan of a nation attempting to disrupt יהוה’s plan concerning the nation of Israel. Amalek chose to attack Israel between Egypt and Mt. Sinai, a most vulnerable point in their journey.

The battle against Amalek takes place simultaneously in two locations – on the battlefield, where Yehoshua (Joshua) is leading the war, and at the top of the mountain, where Moshe is leading a different battle (attempting to keep his arms raised). The story itself testifies to the connection between these two events:

Shemot 17:10 So Yehoshua did as Moshe said to him, and fought with Amalek. And Moshe, Aharon, and Hur went up to the top of the hill. 11 And so it was, when Moshe held up his hand, that Israel prevailed; and when he let down his hand, Amalek prevailed.

As pointed out in the chiasmic at the beginning of this commentary, we started our parasha with the battle against Pharaoh and his army, and we end with the battle against Amalek. These events are only a few weeks apart yet there are major differences:

The battle against Egypt:

1. When the enemy approaches, the Israelites shout and panic
2. יהוה will fight for you, and you shall remain silent
3. Moshe leads the people
4. The victory is the result of a double miracle
5. The battle takes place at night

The battle against Amalek

1. No one panics at Amalek’s approach
2. The nation fights its own war
3. Yehoshua leads the army
4. The victory is achieved through natural means (military battle)
5. The entire battle takes place during the day

The battle against Egypt represents the completion of physically leaving Egypt. The war against Amalek represents the first stage of what will be an ongoing battle to conquer the Promised Land. The conclusion of that battle is pictured in the book of Revelation, fought by Yeshua. Therefore it is Yehoshua, a type and shadow of Yeshua, who fights the battle at Rephidim!

Devarim 25:17 Herinner wat Amalek aan u deed op de weg als u uit Egypte kwam, 18 hoe hij u op de weg ontmoette en uw achterste gelederen aanviel, alle achterblijvers achteraan, toen u vermoeid en futloos was; en hij Elohim niet vreesde.

De Vader houdt van de zwakken en machtelozen en deze aanval maakte Amalek tot de eeuwige vijand van יהוה en van Israël, Zijn natie. Deze oorlog was er geen van zelfverdediging, gevoerd omdat Amalek’s volk zichzelf probeerde te beschermen. Het was integendeel het berekende plan van een natie die יהוה’s plan betreffende de natie Israël probeert te onderbreken. Amalek verkoos om Israël tussen Egypte en de berg Sinai aan te vallen, een meest kwetsbare punt op hun reis.

De slag tegen Amalek vindt gelijktijdig op twee plaatsen plaats - op het slagveld, waar Yehoshua (Joshua) de oorlog leidt, en op de top van de berg, waar Moshe een andere veldslag leidt (proberen zijn armen opgeheven te houden). Het verhaal zelf getuigt van de verbinding tussen deze twee gebeurtenissen:

Shemot 17:10 Dus deed Yehoshua zoals Moshe hem zei, en vocht met Amalek. En Moshe, Aharon, en Hur gingen naar de top van de heuvel. 11 En zo was het, wanneer Moshe zijn hand omhoog hield, dat Israël overheerste; en wanneer hij zijn hand liet zakken, overheerste Amalek.

Zoals aangehaald in het chiasme aan het begin van deze commentaar, begonnen wij onze parasha met de slag tegen Pharaoh en zijn leger, en wij eindigen met de slag tegen Amalek. Deze gebeurtenissen zijn slechts een paar weken van elkaar verwijderd maar toch zijn er belangrijke verschillen:

De slag tegen Egypte:

1. Wanneer de vijand nadert, schreeuwen de Israëlieten en paniker
2. יהוה zal voor u vechten, en u zult stil blijven
3. Moshe leidt het volk
4. De overwinning is het resultaat van een dubbel mirakel
5. De slag vindt ’s nachts plaats

De slag tegen Amalek

1. Niemand panikeert bij Amalek’s benadering.
2. De natie bevecht haar eigen oorlog
3. Yehoshua leidt het leger
4. De overwinning wordt bereikt met natuurlijke middelen (militaire slag)
5. De hele slag vindt overdag plaats

De slag tegen Egypte vertegenwoordigt de voltooiing van het fysisch verlaten van Egypte. De oorlog tegen Amalek vertegenwoordigt het eerste stadium van wat voortdurende slag zal zijn om het Beloofde Land te veroveren. De afloop van die slag wordt in het boek Openbaring voorgesteld, bevochten door Yeshua. Daarom is het Yehoshua, een type en schaduw van Yeshua, die de slag te Rephidim bevecht!

Let's return to the raised "hands" of Moshe. Moshe's "hands" did not perform a miracle. They simply pointed upward. His raised "hands" directed the eyes, and therefore the minds, of the Israelites to heaven. This is what gave them the courage, the inner strength, and the faith to prevail. It is another lesson to be learned. The "hand" of Elohim is always working, albeit in a hidden way in the midst of our physical reality. His "hand" provides for Israel in accordance with their level of faith. Faith is always played out by actions. When the sons of Israel are distant from the Father, they bring trouble upon themselves. Isaiah speaks of the circumstances that keep the Divine "Hand" from acting on Israel's behalf:

Isaiah 59:1 Behold, יהוה's hand is not shortened, that it cannot save; Nor His ear heavy, That it cannot hear. 2 But your iniquities have separated you from your Elohim; And your sins have hidden His face from you, So that He will not hear.

יהוה's "hand" operates within the physical, through hidden miracles. I believe that we just saw an incredible example of that in the battle that the Israeli's fought in Gaza. In one accord the troops humbled themselves and sought the Almighty. Divine protection and miracles were noted over and over again by those who were there.

When faith becomes weak and people question – "Is Elohim in our midst" – the "hands" of Moshe become weak. In turn, this causes a lack of help to be received from the Almighty. On top of the mountain was Moshe (Torah), Aharon (future high priest), and Hur (tribe of Judah). The coming together of this trio will strengthen the military efforts of Yehoshua (Yeshua) and His soldiers on the battlefield. This will bring about victory over Amalek!

Shemot 17:16 for he said, "Because יהוה has sworn: יהוה will have war with Amalek from generation to generation."

The final battle against Amalek at Armageddon will be fought by Yeshua and His armies. He will hand defeat to those who come against Him:

Revelation 19:11 Now I saw heaven opened, and behold, a white horse. And He who sat on him was called Faithful and True, and in righteousness He judges and makes war. 12 His eyes were like a flame of fire, and on His head were many crowns. He had a name written that no one knew except Himself. 13 He was clothed with a robe dipped in blood, and His name is called The Word of Adonai. 14 And the armies in heaven, clothed in fine linen, white and clean, followed Him on white horses. 15 Now out of His mouth goes a sharp sword, that with it He should strike the nations. And He Himself will rule them with a rod of iron. He Himself treads the winepress of the

Laten we terugkeren naar de opgeheven "handen" van Moshe. Moshe's "handen" verrichtten geen mirakel. Zij wazen eenvoudig naar omhoog. Zijn opgeheven "handen" richtten de ogen, en daarom de gedachten, van de Israëlieten naar de hemel. Dit is wat hen de moed, de innerlijke sterkte, en het geloof gaf om te overheersen. Het is een andere te leren les. De "hand" van Elohim werkt altijd, alhoewel op een verborgen manier te midden van onze fysieke werkelijkheid. Zijn "hand" voorziet Israël overeenkomstig hun niveau van geloof. Geloof wordt altijd door acties uitgespeeld. Wanneer de zonen van Israël ver van de Vader zijn, brengen zij probleem over zich. Jesaiah spreekt van de omstandigheden die de Goddelijke "Hand" weerhouden van op te treden ten behoeve van Israël:

Jes. 59:1 Zie, יהוה's hand wordt niet verkort, dat ze niet kan redden; noch Zijn oor zwaar, zodat het niet kan horen. 2 Maar uw ongerechtigheden hebben u van uw Elohim gescheiden; en uw zonden hebben Zijn gezicht voor u verborgen, zodat Hij niet zal horen.

יהוה's "hand" opereert binnen het fysieke, door verborgen mirakelen. Ik geloof dat wij net een ongelooflijk voorbeeld hiervan zagen in de slag die de Israëliërs in Gaza bevochten. Eenparig vernederden de troepen zich en zochten de Almachtige. De goddelijke bescherming en mirakelen werden telkens weer genoteerd door hen die erbij waren.

Wanneer het geloof zwak wordt en de mensen vragen – "Is Elohim in ons midden" – worden de "handen" van Moshe zwak. Op zijn beurt veroorzaakt dit dat een tekort aan hulp van de Almachtige wordt ontvangen. Bovenop de berg was Moshe (Torah), Aharon (toekomstige hogepriester), en Hur (stam van Judah). De samenkomst van dit trio zal de militaire inspanningen van Yehoshua (Yeshua) en Zijn militairen op het slagveld versterken. Dit zal overwinning over Amalek bewerkstelligen!

Shemot 17:16 want hij zei: "Omdat יהוה heeft gezworen: יהוה zal oorlog met Amalek hebben van generatie tot generatie."

De laatste slag tegen Amalek bij Armageddon zal door Yeshua en Zijn legers worden bevochten. Hij zal nederlaag overhandigen aan hen die tegen Hem komen:

Opb. 19:11 Nu zag ik de hemel geopende, en zie, een wit paard. En Hij die daarop zat werd genoemd, Getrouw en Waar, en in gerechtigheid oordeelt Hij en voert oorlog. 12 Zijn ogen waren als een vlam van vuur; en op Zijn hoofd waren vele kronen. Hij had een naam geschreven die niemand wist behalve Hijzelf. 13 Hij was met een toga gekleed die in bloed was ondergedompeld, en Zijn naam wordt Het Woord van Adonai genoemd. 14 En de legers in de hemel, gekleed in fijn linnen, wit en schoon, volgden Hem op witte paarden. 15 Nu gaat uit Zijn mond een scherp zwaard, opdat Hij daarmee de naties zou slaan. En Hij zal zelf over hen met een ijzeren staaf regeren. Hijzelf treedt de wijnpers van de wreed-

*fierceness and wrath of Almighty Elohim. 16
And He has on His robe and on His thigh a
name written: KING OF KINGS AND LORD
OF LORDS.*

It sure is good to know the end of the story! Baruch
HaShem!

Shabbat Shalom!
Ardelle

*heid en de toorn van Almachtige Elohim. 16 En
Hij heeft op Zijn toga en op Zijn dij een naam
geschreven: KONING DER KONINGEN EN HEER
DER HEREN.*

Het is zeker goed om het eind van het verhaal te kennen!
Baruch HaShem!

Shabbat Shalom!
Ardelle